

Iloinen ja värikäs ajanjakso Etelä-Carolinassa

Muutimme mieheni työn takia Greenvilleen South-Carolinaan vuonna 1993. Aluksi meidän oli määrä viipyä vuosi, puolitoista, lopulta aika venyi yli 5 vuodeksi. Ahlstromin pumpputehdas (nykyisin Sulzer Oy:n omistuksessa) sijaitsee Easleyssä, Pickens Countyn alueella. Mieheni työ alkoi siellä After Sales osastolla syksyllä vuonna 1993. Hän asui Greenvillessä, ½ tunnin ajomatkan päässä työpaikalta.

■ Teksti: Marjatta Tuhkunen, kuvat: Marjatta ja Arne Tuhkusen kotialbumi

Tutustumiskäynti ja muutto

Meillä on 3 poikaa, vanhimmat olivat jo silloin itsenäisiä työssä ja opiskelussa, nuorin oli 15-vuotias. Hiihtolomalla helmikuussa -94 lähdimme viikoksi tutustumismatkalle Greenvilleen. Matka oli suurenmoinen elämys. Siinä vaiheessa järjestimme poikamme kouluasi-an. Hän jatkaisi koulunkäyntiä J.L.Mann High Schoolissa. Koulu oli valtavan suuri, n.1500 oppilasta. Samalla sovittiin Stenin osallistumisesta koripalloseurille kesällä heti muuton jälkeen. Stenin, Marjatan ja kissamme Kisun muuttopäivä oli 1.6.1994.

Lämmin sää

Lämmin sää on ensimmäinen asia, mikä ihastuttaa Greenvillessä. Muutettuamme kuumin aika oli edessä. Koko kesän oli 25-35 astetta. Sää jatkui lämpimänä pitkälle syksyyn. Lopulta tuli upea ruska. Tammikuussa maa saattaa tulla valkoiseksi. Jäätävä sade sotkee koko kaupungin elämän.

Asukkaita on yli 400 000. Heistä 30 % on mustia. Alueella oli aikoinaan Cherokee-intiaanien reservaatti. Joka vuosi värikkäässä joulukulkueessa intiaanien jälkeläiset marsivat omana ryhmänään. Se on komeaa katseltavaa.

Koti Greenvillessä

Ensimmäinen kotimme oli apartment huo-

neisto, johon kuului 2 makuuhuonetta, avoin keittiö-olohuone yhdistelmä sekä parveke. Asunto sijaitsi aivan lähellä keskustaa Haywood roadin varrella. Samantyyppisiä apartmentalueita on Greenvillessä vaikka kuinka paljon. Ne ovat turvallisia ja siistejä asuntoalueita, joissa on kaikille yhteinen uima-allas aurinkotuoleineen, kuntosali, sauna ja poreallas sekä pyykinpesukoneet. Tenniskenttä oli vapaasti käytettävissä. Viihdyimme Haywoodilla heti alusta alkaen. Siellä asui useita muitakin suomalaisia. Toiset työskentelivät Fluor Daniel Jaakko Pöyry-suunnittelutoimistossa, toiset Ahlstromilla.

Sten menestyi koulussa oikein hyvin. Hän omaksui kielen nopeasti. Täytettyään 16 vuotta hän sai ajokortin ja oman pienen käytetyn auton. Kouluun ei ollut bussikuljetusta meidän asuinalueelta. Ensimmäisenä vuonna hän sai kunniakirjan piirtämistaidoistaan ja tilaisuuden suunnitella koulun urheilujoukkuetta varten oman Patriot-aiheisen kuvan, jota käytettiin mm. T-paidoissa. Stenin Graduation-päivä oli keväällä 1997. Silloin olimme koko perhe koolla juhlassa Peace Centerissä. Sen jälkeen Sten meni Suomeen sotapalvelukseen ja sitten opiskelemaan Englantiin Liverpoolin yliopistoon. Valmistuttuaan hän sai työpaikan Lontoosta merikuljetusalalta.

Kissamme viihtyi erinomaisesti Greenvillessä. Amerikkalainen kissanruoka oli Kisun

Sten Tuhkusen graduation oli suuri juhla.

Kisu nautti Etelä-Carolinan lämmöstä.

mieleen. Läheinen pihapiiri oli sen reviiä ja se viihtyi parhaiten lämpimässä auringonpaisteessa.

Toinen kotimme oli omakotitalo. Laskimme, että käytämme apartment asunnon korkean vuokran mieluummin oman talon velan maksuun. Talomme oli kaksikerroksinen, tilava ja aivan uusi. Saimme oman pihan ja mahdollisuuden kasvattaa puita, pensaita ja kukkia.

Etupiha oli kunnossa, mutta takapiha oli suureksi osaksi luonnontilassa. Meille oli hyvä niin, koska halusimme ryhtyä heti istutuspuuhiin. Pihallamme kasvoivat pian Magnolia, kukkien kuningatar ja kevään airut Dogwood. Gardenia kukki keskikesällä, samoin kuin aivan ihana Grape Myrtle. Se muistutti meidän syreniämme, mutta siinä oli paljon suurempi kukinto. Carolina Jasmin, osavaltion nimikkokukka, oli hento, keltakukainen köynnöskasvi. Camellia kukki syksymmällä, jopa marras-joulukuussa. Lisäksi istutin upeita, suurikukkaisia keltaisia liljoja sekä hennon rosan värisen Saucer Magnolian. Kaikki puut, pensaat ja kukat kasvoivat hyvin ja kukkivat pian iloksemme.

Lintujen viserrys oli loputonta. Kaudenimpia olivat punainen Cardinal ja sininen Jaysee. Carolina Wren oli vaatimaton sirkutaja, joka teki pesänsä ulko-ovemme koristeeseen. Kolibrin näköinen lintu tuli usein makean nesteen ruokintapaikalle. Se oli vain 3 cm mittainen pitkänokkainen, pienen pieni lintu, joka pyristeli hetken omalla ruokapaikallaan. Illalla pimeään laskeuduttua saattoi nähdä paljon tulikärpäsiä ja muutenkin illan suussa alkoi luonnossa valtava surina.

Persikkavaltio

South-Carolina kilpailee Georgian kanssa koko USA:n persikantuottajan ykkösosastasta. Persikkapuu on pienen omenapuun kokoinen, kukinta on vaaleanpunainen. Aikaisin keväällä saattoi nähdä uskomattoman kauniin kukkameren monissa paikoissa tienvarsilla. Kesikesällä sato oli kypsää. Kävimme persikkatiloilla poimimassa itse persikoita. Iso korillinen maksoi 10 \$.

Yhdistykset ja kerhot

Selasin Greenvillen puhelinluetteloja ja löysin American Scandinavian Foundation'in. Otimme yhteyttä yhdistyksen jäseniin ja pian olimme täysillä mukana toiminnassa. Yhdistyksen pääpaikka oli North-Carolinassa Hendersonvillen kaupungissa.

Järjestimme juhlia, myyjäisiä ja osallis-

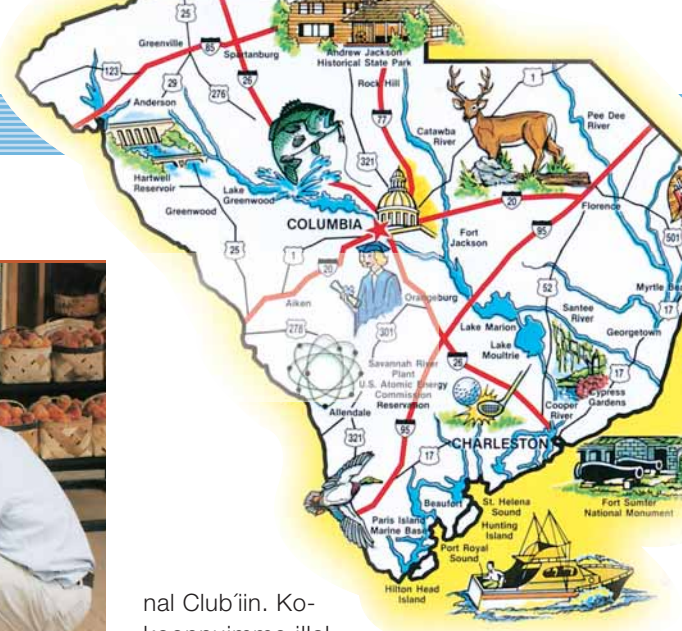
Arne Tuhkanen persikkatilalla.

Marjatta Tuhkanen American Scandinavian Foundationin hyväksi järjestettyjen myyjäisten leivonnaispöydän äärellä. Kotoiset pulat tekivät hyvin kauppansa.

tuimme suurille festivaaleille omilla myyntituotteilla. Leivoimme pullia ja muita leivonnaisia. Kaikki meni hyvin kaupaksi. Tavallinen suomalainen pulla oli amerikkalaisille jotakin uutta. Keräsimme rahaa yhdistykselle, joka sillä tavoin saattoi antaa joka kesä muutamalle koululaiselle mahdollisuuden osallistua pohjoismaiselle kielileirille. Tulini valituksi yhdistyksen johtokuntaan. Meitä oli 3 naista Greenvillestä, jotka ajoimme kerran kuussa kokoukseen Hendersonvilleen. Juhannusjuhlat olivat hauskat. Pystyimme ruotsalaisten juhannussalon. Tanssimme Majstångin ympärillä hanurimusiikin tahdissa ja söimme hyvää ruokaa. Alkoholilla ei koskaan liioin kuulunut ilonpitoon.

Liityimme myös Greenvillen Internatio-

nal Club'iin. Kokoonnuimme illallisen merkeissä erään kirkon kokoustiloissa. Jokainen toi tullessaan valmistamansa ruoan. Siellä tutustuin Unicef-järjestön paikalliseen vetäjään ja sain tilaisuuden toimia järjestössä. Eniten ystäviä saimme New Comers Club'ista. Se oli naisten kerho, jonka jäsenet olivat muuttaneet muualta USA:sta Greenvilleen. Amerikkalaiset olivat kiinnostuneita ulkomaalaisista. En koskaan tuntenut, että meitä olisi syrjitty sen takia, mistä olimme kotoisin. Päinvastoin kaikki olivat kiinnostuneita Suomesta, josta eivät oikeastaan tienneet yhtään mitään.

Ystävät

Aluksi me naiset tutustuimme toisiimme, sen jälkeen myös miehet tulivat mukaan kuvioidiin. Parhaat ystävämmme olivat Sharon ja Tom Wirth, Nancy ja Nate Walton sekä Kay ja Dick Hughes. Amerikkalaiset muuttivat South-Carolinaan lämpimän ilmaston ja edullisen hintaisten talojen vuoksi. Kävimme toistemme luona, erilaisissa tilaisuuksissa ja ravintoloissa tai retkeilimme yhdessä. Nämä ystävämmme olivat erikoisen seurallisia ja iloisia. Heidän kanssaan ei ikinä tullut aika pitkäksi. Varsinkin Sharon oli vilkas seuraiminen. Sharonin ja Tomin liitto oli molempien toinen avioliitto. He vaikuttivat hyvin onnellisilta. Toinen Sharonin tyttäristä asui Greenvillen seudulla arkkitehtiaviomiehensä kanssa. Kun heille oli tulossa perheenisäystä järjesti Sharon tyttärensä Baby Shower-juhlat. Minäkin sain kutsun.

Tein vapaaehtoistyötä Nancyn ja Sharonin kanssa. Veimme ruoka-annoksia kerrostaloissa asuville vanhuksille. Apua tarvitsevat olivat sairaalloisia, yksinäisiä ja usein mustia. Meals on wheels -järjestön toimesta ruoka oli pakattu annospakkauksiin. Me vapaaehtoiset kuljetimme annokset perille. Muistaakseni näin vain pari kerrostaloa Greenvillessä. Yleensä kaikki asuivat omakotitaloissa. Myöhemmin tutustuin lähemmin muihinkin New Comers Club'n jäseniin. Ruth ja Bob Man-

ning kävivät usein lenkillä kanssani. He olivat muuttaneet Rhode Island'ilta lämpimään etelään. Meistä tuli oikein hyvät ystävät. Ruthin kanssa kävin Senior Center'in harrastuksissa: liikuntatunneilla ja kuntosalilla. Toisinaan oli tuote-esittelyjä päiväkahvien yhteydessä. Syksyllä vuonna 1999 Ruthin äiti täytti 90 vuotta. Olin hänen syntymäpäivillään. Hän oli viehättävä rouva, joka kertoi vanhempiensa muuttaneen USA:han Puolasta, kun hän oli pikku tyttö. Melkein kaikilla oli sukujuuret josakin Euroopassa. Tom Wirthin vanhemmat olivat tulleet Saksasta, Nancyn isä oli muuttanut Ruotsista. New Comers Club'iin sai kuulua 4 vuoden ajan, varmaankin siksi, että täytyi tehdä tilaa uusille jäsenille. Muuttovirta USA:n pohjoisosista oli voimakas.

Harrastukset

Greenvillessä golf on suosittu urheilulaji, koska siellä voi pelata läpi vuoden. Golf ei ole eliittilaji, vaan edullinen urheiluharrastus kenelle tahansa. Välineet ovat edullisia ja kaupungissa on käytettyjen välineiden liike: Play it again. Kentät ovat eritasoisia ja niitä on paljon. Halvimmat soveltuivat mainiosti aloittelvalle golfaajalle harjoittelukentäksi. Mieheni pelasi usein työtovereidensa kanssa. Sten kävi golfkurssin erään ranskalaispojan kanssa. Koko meidän perheen miesväki pelasi yhdessä, kun vanhimmat pojat, Roger ja Anders, tulivat useita kertoja Greenvilleen.

Harrastimme valokuvausta. Minulla on yli 2000 kuvaa USA:n ajalta. Kukkakuvia on valtavasti. Kasveissa oli paljon minulle tuntemattomia lajeja. Läheiset puutarhakaupat olivat kiinnostavia paikkoja. Siellä saattoi lukea kasvien nimet. Greenvilleen keskustassa on Garden Club'in kaunis, vanha rakennus ja ihana, iso puutarha. Talo on samalla myös

Magnolia, kukkien kuningatar, viihtyi myös Tuhkusten pihassa.

Golf on etelävaltioissa yleinen harrastus. Tässä Tuhkusten miesväki, Roger, Arne, Sten ja Anders viheriöllä.

museo. Puutarhaan sai vapaasti tutustua milloin halusi, talo oli avoinna vain tiettyinä aikoina. Ajoin usein eri vuodenaikoina valokuvaamaan sinne. Eräänä vuonna helmikuussa kuvasin siellä ensimmäiset narsissit. Keväisin rehevät azaleat kukkivat monissa eri väreissä.

Retkeily oli lempiharrastuksemme. South-Carolinassa ja North-Carolinassa on paljon valtion ylläpitämiä, hyvinmerkittyjä lenkkipolkuja, ulkoilureittejä. Mieleenpainuvien oli kokopäiväreissu Table Rockin alueelle, jonka korkein kohta on yli 3000 jalan korkeudessa.

Muutto takaisin Suomeen

Meiltä kysyttiin usein aiommeko jäädä pysyvästi Greenvilleen. Olisin halunnut vastata myöntävästi, mutta tiesin, että muuttaisimme takaisin Suomeen. Meistä oli tullut isovanhempia. Halusimme nähdä lastenlapsiamme, seurata heidän kasvamistaan ja olla enemmän yhdessä koko perhe. Mieheni uudet työtehtävät odottivat. Heille, jotka suunnittelevat muuttoa, sanoisin, että tärkeintä on lähteä avoimin mielin. Sopeutuminen uuteen kulttuuriin ja erilaiseen elinym-

päristöön edellyttää sulautumista ja mukautumista vallitseviin oloihin. Mitä enemmän on kiinnostunut siitä, mitä ympärillä tapahtuu, sitä nopeammin kotiutuu. Tarvitaan omaa aktiivisuutta ja hyvää onnea.

Lievä kulttuurishokki oli edessä, kun muutimme takaisin Suomeen vuoden 1999 lopussa. Oli konkreettinen vaikeus löytää tilaa kaikille pitkän ajan kuluessa kertyneille tavaroille. Vähitellen arki alkoi sujua paremmin. Kun on palannut jostakin oikein kauniista paikasta kestää kauan sopeutua karumpiin oloihin. Laaja ystäväpiiri jäi taakse. Muutto Suomessa toiselle paikkakunnalle ja työ antoivat uutta ajateltavaa. Siitä on jo kauan, mutta ajatuksissani elän usein Greenvillessä. Muistelen elettyä, onnellista ajanjaksoa. Olen kirjeenvaihdossa ystäväni kanssa. Eläkkeellä aiomme lähteä vähän pidemmälle lomalle, ehkäpä vuodeksi South-Carolinaan, Greenvilleen.

Tämän jutun saat pitempänä versiona, joka sisältää muun muassa paljon mielenkiintoista tietoa Greenvilleen nähtävyyksistä ja historiasta toimituksesta, puh. 09-4133 3700 tai sayl@sayl.fi. Jutun kirjoittaja Marjatta Tuhkunen on myös ystävällisesti lupautunut antamaan lisätietoja Greenvilleesta ja asumisesta Yhdysvalloissa SAYL-laisille sähköpostitse Marjatta.Tuhkunen@pp.inet.fi